

Og det vil ogsaa være det for Rigsdagen selv. Jeg ved godt, at Partierne ere uenige om det, det kan jeg jo ikke være blind for. Jeg ved, at den foreliggende Ordning har sine stærke Modstandere i Højre, i Socialdemokratiet, som jo slet ikke vil have noget af dette, og blandt de Radikale. Men det er min Overbevisning, at naar Ordningen bliver vedtagen, ville samtlige Partier være vel tjente dermed; thi da vil dette Spørgsmaal være skaffet til Side og Vejen aabnet for andet Arbejde, som vi trænge til at faa ført igennem her i Landet. Derfor har jeg til Hensigt at gøre mit til, at denne Ordning kan føres igennem, og det er mit Haab, at den vil blive ført igennem i indeværende ekstraordinære Rigsdagssamling.

Ordføreren (Carl Hansen): Den Situation, som nu foreligger, er jo, som os alle bekendt, ikke den samme som den, der forelaa, da vi havde Sagen til anden Behandling. Ministeriet Neergaard er gaaet af, og vi have faaet et nyt Ministerium. Jeg vil derfor antage, at man vil finde det rigtigt, at jeg, forinden jeg gaar over til det egentlige Ordførerskab, fremsætter nogle korte Bemærkninger, foranledigede af denne Situation, idet jeg selvfølgelig gør det mere som Ordfører for den Gruppe, jeg tilhører, end som Udvalgets Ordfører.

Jeg vil da som den første Taler fra de Grupper Side, paa hvis Tilslutning den høje Regering er dannet, rette en Tak til den høje Regering, fordi den er traadt til nu. Jeg vil byde den velkommen, og jeg vil rette denne Hilsen særlig til den høje Chef, til Konseilspræsidenten. Jeg vil sige ham Tak for, at han endnu en Gang har villet vie sine Kræfter til det politiske Livs Tjeneste. Jeg vil sige ham Tak for, at han har forladt sit skønne Ledreborg for at tage fat herinde og lægge sine Kræfter ind paa at føre denne Sag til Ende. Og som jeg siger ham Tak, vil jeg ogsaa sige de Mænd Tak, der have taget Plads ved hans Side i Ministeriet. Det er ikke nogen lystelig Tid, de ere traadte til i. Der er Strid oppe i vort Folk, og denne Strid har antaget Former, som vi alle lide under. Men mest gaar den jo ud over de Mænd, som staa i forreste Række. Adskilligt af det, der er sket i den sidste Tid, vil bekræfte mine Ord. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men det er ikke nogen lystelig Tid overhovedet at være Politiker i og mindst for dem, der staa i forreste Række.

Jeg vil knytte et Ønske til dette Vel-

kommen. Jeg vil ønske, at det maa lykkes dette Ministerium at føre den Sag igennem, som det først og fremmest har sat sig til Opgave at føre igennem. Der er Trang til det i vort Folk. Den højtærede Forsvarsminister har Ret, naar han mener, at det vil være lykkeligst for os alle, om vi nu kunne føre Sagen igennem, om vi nu kunne faa en Løsning paa den. Der har længe nok været Strid mellem os om denne Sag, og det er ikke godt at strides indbyrdes i Længden, navnlig slet ikke, naar Lidenskaberne komme i Bevægelse, som de have været — i mange Aar for Resten — og ere endnu om denne Sag. Denne Sag burde dog i det mindste have kunnet samle os alle til fordragelig Forhandling. Det har den ikke kunnet, og jeg tror, det i Virkeligheden er saadan i Befolkningen nu, at man ønsker, denne Sag skal føres til Ende, at man ønsker Ro i denne Sag. Jeg tror, det er gavnligt for Sagens Skyld, men jeg tror ogsaa, det er gavnligt for Befolkningens Skyld. Man kan ikke strides paa den Maade, man har gjort om denne Sag, uden at Befolkningen i Virkeligheden taber derved. Derfor holder jeg mig overbevist om, at naar jeg knytter det Ønske til min Velkomsthilsen til Ministeriet, at det maa løse denne store Sag, føre den til en heldig Afslutning, saa taler jeg ikke alene paa min Gruppens Vegne, men sikkert paa et overvejende Flertal af den danske Befolkningens Vegne. (Modsigelse). Jeg taler sikkert paa et Flertals Vegne, naar jeg mener, at de ville anse det for lykkeligst, om Ministeriet nu kan føre denne Sag til Ende. (Modsigelse). Der kan jo være og er selvfølgelig delte Meninger om denne Sag. (*Borgbjerg*: Folkeafstemning!) Der raabes paa Folkeafstemning; den kommer jeg maaske senere til. Jeg har udtalt min Opfattelse af dette Spørgsmaal; Tiden vil rimeligvis vise, at jeg har Ret. Jeg skal saa kun tilføje, at det jo er en Selvfølge, at den Gruppe, jeg tilhører, vil bestræbe sig af yderste Evne for at støtte Ministeriet ikke alene i dets Arbejde for denne Sag, men i et hvilket som helst Arbejde for gode folkelige Reforme, som det maa føre frem her i Danmarks Rigsdag.

Med Hensyn til de foreliggende Forslag kan jeg jo fatte mig ret kort, navnlig efter at den højtærede Forsvarsminister har udtalt sig saa udførligt derom, og fordi Sagen har været behandlet saa tidt i sine Grundtræk her i Folketinget. Jeg antager ogsaa, jeg vil være i Overensstemmelse med dette høje Ting, naar jeg omtaler de fore-